

РЕШЕНИЕ

№ 6782

гр. София, 14.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 24.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **3215** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 68, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр).

Образувано е по жалба на М. Ц. И., чрез процесуалния си представител адв. К., срещу Решение № 145 от 08.03.2022 г., постановено по преписка № 440/2020 г. по описа на Комисията за защита от дискриминация (КЗД), Трети специализиран заседателен състав, с което е установено, че по отношение на М. И. не е осъществено неравно третиране по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. „тормоз“ на работното място по признаци „лично положение“ и „преследване“ от страна на Г. Н. К. – изпълняваща длъжността изпълнителен директор на Агенция по вписванията, служба по вписванията – [населено място], Регионална дирекция – С., Главна дирекция „Регистри“, като са оставени без уважение оплакванията на жалбоподателя, в настоящото производство, като неоснователни.

. Наведените основания за оспорване, поради които се иска отмяната на решението, са противоречие с материалния закон и процесуалните правила - чл. 146, т. 3 и т. 4 АПК. Счита се, че действията на г-жа К., в качеството ѝ на изпълнителен директор на Агенция по вписванията, ясно говорят за неравно третиране на жалбоподателя И., на основата на признака „лично положение“. Сочи се, че при постановяване на своето решение, КЗД не е провела пълен и всестранен анализ на събраните по преписката доказателства. Комисията не е взела предвид, че именно незаконосъобразните действия на г-жа К., изразяващи се в инициране на повторен

контрол по защита на класифицираната информация и по спазването на законовите разпоредби, без да е налице основателен повод за това, са били основанието за отстраняването на лицето И. от работа не по предвидения в закона ред. При постановяване на своето решение КЗД не е взела предвид и обстоятелството, че упражняваният от г-жа К. системен тормоз спрямо жалбоподателя на работното място, е целял освобождаване от заемната от него длъжност и назначаване на предпочитан от нея „доверен човек“. Допълва се, че ограничаване на достъпа до класифицирана информация, недопускането ѝ до работното място и непредставянето на изготвения от ДАНС доклад за иницираната проверка е своеобразна форма на ограничаване на правото на адекватна и своевременна защита на права и законни интереси и на самостоятелно основание е част от осъществяван спрямо жалбоподателя И. системен тормоз. Отбелязва се още, че вследствие на неправомерните действия на г-жа К., на 25.02.2020 г. по време на ползван отпуск по болест, по пощата жалбоподателят е получил Разпореждане за отнемане на Разрешение за достъп до класифицирана информация до ниво „Секретно“, което било немотивирано. Смята се, че е налице форма на пряка дискриминация по отношение на жалбоподателя, доколкото предприетите от г-жа К. действия за отнемане на Разрешение за достъп до класифицирана информация № 15 от 18.02.2020 г. е целяло освобождаването му от длъжност и назначаване на друго „доверено“ лице на г-жа К.. Моли се съдът да отмени така постановеното решение и да постанови ново, с което да се признае наличие на дискриминация.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител моли съда да уважи жалбата.

Ответникът – Комисия за защита от дискриминация (КЗД), чрез процесуалния си представител юрк. К., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Сочи се, че Комисията е осигурила пълно и всестранно разкриване на обстоятелствата по образуването пред нея производство и е обсъдила всички представени по преписката доказателства. Безспорно се установява, според КЗД, че изпълнителният директор не разполага със законови правомощия за инициране на твърдяната повторна проверка. Не е налице и основният елемент на фактическия състав на дискриминация – наличие на защитен признак, който да е причина за неравно третиране спрямо жалбоподателя И.. Що се касае до твърденията в жалбата, че решението е постановено при непълнота на доказателствения материал, то следва да се отчете, че КЗД не би могла да събере документи, представляващи класифицирана информация, тъй като членовете и служителите на Комисията не притежават разрешение за достъп до такава. Посочва се, че действията на изпълнителния директор на Агенция по вписванията се основават на конкретни правни основания в рамките на нормативно установените ѝ правомощия и функции, поради което предприетото от ответната страна поведение спрямо жалбоподателя, имащо за цел осъществяване на контрол върху служебните ѝ задължения като предприемане на действия по извършване на проверка за надеждност на служителя по сигурността и ограничаване на достъпа до класифицирана информация на М. И., не може да се приеме за накърняване на достойнството и създаване на враждебна, обидна и застрашителна среда. Сочат се аргументи, че в процесния казус *de facto* липсва защитен от закона признак. Иска се отхвърляне на жалбата и потвърждаване на оспореното решение. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – изпълнителен директор на Агенция по вписванията,

чрез процесуалния си представител юрк. И., в съдебно заседание оспорва жалбата и моли за нейното отхвърляне.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не ангажира становище по жалбата.

Административен съд София - град, в настоящия състав, като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съобрази доводите на страните и извърши цялостна проверка на оспорения акт във връзка с правомощията си по чл. 168 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Производството пред КЗД е образувано по жалба на М. Ц. И., съдържащо оплакване за проявена дискриминация по признак „лично положение“ и за проявен спрямо нея тормоз и преследване от страна на Г. Н. К., изпълняваща длъжността изпълнителен директор на Агенция по вписванията, служба по вписванията – [населено място], Регионална дирекция – С., Главна дирекция „Регистри“. В жалбата си г-жа И. описва, че със заповед № ЧР-01-65/31.01.2013 г. била предназначена от длъжност „Главен експерт“ в звено „Сигурност на информацията“ в Агенция по вписванията – [населено място] в длъжността „Служител по сигурността на информацията“ в същото звено. Посочва, че на основание влязло в сила съдебно Решение № 2226/02.04.2015 г., постановено по а.х.д. № 690 по описа за 2015 г. на АССГ, 1-во АО, 43 - ти състав, влязло в сила Решение № 9413/02.08.2016 г. по а.х.д. № 6226/2015 на ВАС, V АО, и Заявление рег. № 91 - 00 47/15.08.2016 г., със Заповед На ЧР - 01 - 321/15,8.2016 г. била възстановена на длъжността „Служител по сигурността на информацията“ в същото звено. Посочва, че от края на м. септември – началото на м. октомври 2019 г. г- жа К., неин пряк началник и ръководител на организационната единица, започнала масирана психически атака срещу нея, като я поставила в положение на „ненадежден служител, извършващ действия, с които създавала рискове и заплахи за разкриване на организацията, методите и средствата, служещи за опазване на класифицираната информация, представляваща държавна тайна и създаване на условия за настъпване на вреди по смисъла на § 1, т. 15 от ДР на ЗЗКИ“. Счита, че поведението на К. породила у нея един непрекъснат стрес на работното място. Следва описание на фактическата ситуация, възникнала по повод дискредитирането и постоянния психически тормоз върху жалбоподателя от г-жа К.. Отбелязва, че К., в желанието си да я компрометира, през месец октомври 2019 г. сигнализирала ДАНС, да бъде извършена повторна проверка в звено „Сигурност на информацията“ по защита на класифицираната информация и по спазването на законовите разпоредби, тъй като в качеството и на служител по сигурността на информацията, от встъпването и в длъжност през 2013 г. до месец октомври 2019 г. не била осъществявала текущ контрол по отношение организацията на физическата охрана в Агенция по вписванията, чрез актуализиране на заповедта за определяне зони за сигурност и привеждането и съобразно законовите изисквания за достъп до зони за сигурност клас I. Допълва, че със Заповед № РД — 01 — 599/19.11.2019 г., издадена от Г. К., неправомерно и бил ограничен достъпа до класифицирана информация, в това число и бил ограничен и достъпа до работното и място - помещенията на регистратурата за класифицирана информация. Посочва, че на 20.11.2019 г. и било връчено искане изх. № 91 -00 - 25/20.11.2019 г., с което била уведомена, че срещу нея било образувано дисциплинарно производство, като на основание чл. 93, ал. 1 от Закона за държавния служител, и се предоставила

възможност да даде писмени обяснения за нарушенията, които в цитираното искане, се твърдяло, че е извършила.

Жалбоподателят счита, че с тези свои незаконосъобразни действия, изразяващи се в инициране на повторен, непланиран, контрол по защита на класифицираната информация и по спазването на законовите разпоредби, без да е налице основателен повод за това, отстраняването и от работа не по предвидения в закона ред, К., в качеството ѝ на работодател и ръководител на организационната единица, в която работила, упражнявала спрямо нея системен тормоз на работното и място, като използвала неправомерно властническите си правомощия. Счита, че с осъществяване на системен тормоз на работното място, Г. К. целяла освобождаване на заеманата от нея длъжност и назначаване на нейно място на предпочитан от нея „доверен човек“, тъй като зона за сигурност клас I не се охранявал с физическа охрана, а посредством технически средства — видеонаблюдение и контрол на достъп чрез магнитна карта и биометричен отпечатък. На следващо място отбелязва, че предприетите действия от К., представлявали осъществен спрямо нея системен психически тормоз, доколкото липсвали доказателства, че в зоната за сигурност клас I, свободно са влизали лица, без достъп до класифицирана информация, не и при и по повод изпълнение на служебните си задължения, свързани с достъп до класифицирана информация и в нарушение на принципа „необходимост да се знае“. Отбелязва, че подобни факти и обстоятелства не биха могли да се установят, тъй като системите за достъп до регистратурата за класифицирана информация в АВ гарантирали пълна невъзможност за свободен (без придружител) достъп на което и да било лице. Счита, че в тази връзка следва да се има предвид, че единствено служителите от звено „сигурност на информацията“ били напълно запознати с принципите за тяхното действие и контрол. Сочи, че ограничаване на достъпа и до класифицирана информация, недопускането до работното и място и непредоставянето на изготвения от ДАНС доклад за иницираната от К. повторна проверка, инкорпориран в писмо рег. № RB 202001 — 001 — 03/С - 6 17463 от 15.11.2019 г., била своеобразна форма на ограничаване правото и на адекватна и своевременна защита на правата и законните и интереси, което било нарушение на основни ѝ права, като на самостоятелно основание представлявала форма на осъществен спрямо нея системен тормоз на работното място. Счита, че злоупотребявайки с властта, която и била дадена, ръководителя на организационната единица - Г. К., целяла сама да си подаде заявление за напускане или да бъде дисциплинарно уволнена.

Твърди, че поради влошено здравословно състояние се принудила да ползва продължителен отпуск по болест. Отбелязва, че системния тормоз, упражняван спрямо нея от К., прераснал в преследване извън работното и място, тъй като последната в желанието си да я принуди доброволно да напусне работа, си позволила да спре изплащане на болничен лист № Е 20198217006/27.12.2019 г, и иницирала проверка относно неговото законосъобразно издаване, като я оставила без средства за съществуване и провеждане на адекватно медицинско лечение. Отбелязва, че вследствие на неправомерните действия на К., на 25.02.2020 г., по време на ползвания отпуск по болест, по пощата с известие за доставка и било връчено Разпореждане за отнемане на Разрешение за достъп до класифицирана информация № 15 от 18.02.2020 г., като разпореждането било немотивирано. Посочва, че това при завръщането и от отпуск по болест, все още като служител по сигурността на информацията, не и била върната отнетата и служебна карта за достъп до работното място, поради което, за да

влезе в отредените за служителите работни помещения, и за да стигне до работното си място се налагало да се записва в книгата за посетители. Отбелязва още, че достъп до работното и място не и бил осигурен и изпълнението на служебните си задължения осъществявала от фойето пред кабинета на изпълнителния директор на Агенция по вписванията - [населено място]. Посочва, че на 23.04.2020 г. К. и връчила Заповед № ЧР - 01 - 672/23.04.2020 г., с която било прекратено служебното и правоотношение, като с издадената заповед и била отнета възможността да упражнява професия, която обичала и упражнявала в продължение на повече от шест години, като по този начин било нарушено правото и на личен живот и бил преграден пътят и за кариерно израстване.

С разпореждане № 941/23.06.2020 г. на председателя на КЗД е образувана преписка № 440/2020 г. по признак „лично положение, след което производството се е развило по реда на Глава четвърта, раздел I ЗЗДискр. В изпълнение на чл. 55 и сл. ЗЗДискр., КЗД е спазила предвидената в специалния закон процедура по проучване, като е изисквала и приложила по преписката становища и доказателства от участниците в производството. В изпълнение на чл. 59, ал. 3 ЗЗДискр. на страните е предоставена възможност да се запознаят с приложените по преписката материали. В съответствие със задълженията си Комисията е осигурила пълно и всестранно разкриване на обстоятелствата в образуваното пред нея производство. Изготвено е заключение към него от докладчика по преписката, а съобразно чл. 60 - чл. 63 ЗЗДискр. е насрочено и проведено открито с.з., за участие в които страните са редовно призовани. На проведени пред КЗД открити заседания на 26.04.2021 г. и на 27.09.2021 г. за изясняване на фактичката обстановка били изслушани твърденията на страните в производството.

Въз основа на доказателствения материал по преписката и изложените от страните доводи, КЗД е приела за установено от фактическа и правна страна, че оплакванията на жалбоподателката И. са за осъществен спрямо нея тормоз на работното място по признак „лично положение“ от страна на работодателя Г. Н. К. — изпълняваща длъжността Изпълнителен директор на Агенция по вписванията, изразяваща се в инициране на повторен, непланиран контрол по защита на класифицираната информация, отказ от представяне на изготвения от ДАНС доклад по иницираната от ответната страна повторна проверка, отнемане на разрешение за достъп до класифицирана информация и отнемане на служебната карта за достъп до работното място поради което обстоятелство не е могла да влезе в работното помещение за изпълнение на служебните си задължения, отстраняването ѝ от работа по непредвидения в закона ред целящ освобождаване на заеманата от нея длъжност и назначаване на нейното място на предпочитан от нея доверен човек, преследване изразяващо се в спиране изплащането на болничен лист и инициране на проверка относно неговото законосъобразно издаване, като я оставила без средства за съществуване и провеждане на адекватно медицинско лечение и отнемане на възможността да упражнява професия.

Посочено е, че за състава на комисията е безспорно установено, че М. И. е заемала длъжността „Служител по сигурността на информацията“ в Агенция по вписванията - [населено място]. От мотивите на процесното решение става ясно, че достъпът до класифицирана информация на жалбоподателката е ограничен след направена проверка от ДАНС които констатации от извършена проверка (описани в доклад постъпил в Агенция по вписванията) са за

нарушения на разпоредбите на чл. 22, ал. 1, т. 1 от Закона за защита на класифицираната информация (ЗЗКИ), във вр. с чл. 79 от ЗЗКИ и нарушения на чл. 11, ал. 1, т. 2 от ЗЗКИ, във вр. с чл. 10. ал. 2, т. 2 от Наредбата за системата от мерки, способности и средства за физическата сигурност на класифицираната информация и за условията и реда за тяхното използване, изразяващи се в липса на контрол по отношение на организацията, способите и средствата за физическа сигурност в организационната единица и следене спазването на изискванията на ЗЗКИ, както и допускане на външни лица по зоните за сигурност на класифицираната информация в Агенция по вписванията. Установено било, че по повод на констатираните нарушения, от страна на ДАНС е било дадено предписание, да изясняване на случая и извършване на проверка за надеждност на служителя по сигурността на информацията, като достъпът до класифицирана информация на М. И. да бъде ограничен. Безспорно е, че от Г. К. в качеството на изпълнителен директор на Агенция по вписванията и в изпълнение на предписанието на ДАНС е издадена Заповед № РД-01-599/19.11.2019 г., за ограничаване на достъпът до класифицирана информация на М. И.. От КЗД е цитирана разпоредбата на чл. 12 ЗЗКИ, като дава заключение, че същата не регламентира правомощия за инициране и участие на проверки свързани с организацията по защита на класифицираната информация от страна на изпълнителния директор на Агенция по вписванията, а само от компетентни по сигурността на информацията органи поради което оплакването за инициране непланиран контрол по защита на класифицираната информация и по спазването на законовите разпоредби, с цел оказване на тормоз настоящият състав счита за неоснователни и недоказани.

По отношение на оплакванията за преместване в друго работно помещение и създаване на пречки за пълноценно изпълнение на служебните задължения, чрез отнемане на разрешение за достъп до класифицирана информация, с което жалбоподателката била лишена от възможността да се справя с работата, комисията е приела за безспорно, че изискването и липсата на разрешение за достъп до класифицирана информация, представлява обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения по смисъла на чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл, във връзка с което със Заповед № ЧР-01-672 от 23.04.2020 г. на изпълнителния директор на Агенция по вписванията е прекратено служебното правоотношение с М. Ц. Иигилизова. От мотивите на решението става ясно, че в Агенция по вписванията чрез писмо с рег. № RB 202001 -001 -03/С-6-17463 от Държавна агенция „Национална сигурност“ по повод на извършена проверка в постъпил доклад в Секретно деловодство на АВ, който, с оглед спазване на законовите разпоредби за достъп до класифицирана информация, не е представен на жалбоподателката И. в цялост (поради посочените по-горе съображения), с оглед на което твърдението на жалбоподателката за отказ от предоставяне за запознаване с постъпилия доклад по субективни причини с оглед на нейната личност, което приема за тормоз компетентният състав на КЗД счита за неоснователни и недоказани.

По отношението на оплакването за инициране на проверка за законосъобразността на болничен лист, с което действие била лишена от

средства за издръжка според решаващия състав на КЗД следва да се има предвид и обстоятелството, че обжалването на болнични листове е правна възможност за работодателите, предвидена чл. 112 от Закона за здравето, поради което предприемането на обжалване на болничен лист при наличие на законово основание не може да обоснове наличие на преследване каквото е оплакването на жалбоподателката и тормоз по смисъла на ЗЗДискр. по признак „лично положение“. Нещо повече, по преписката не били събрани безспорни конкретни доказателства, че от ответната страна е инициирана проверка за законосъобразността на болничен лист № Е 20198217006/27.12.2019 г. на жалбоподателката поради което КЗД счита жалбата в посочената част за неоснователна и недоказана.

Като заключение Комисията е посочила, че от събраните доказателства се установява, че действията на ответната страна в качеството на изпълнителен директор на Агенция по вписванията се основават на конкретни правни основания в рамките на нормативно установените й правомощия и функции поради което предприетото от страна на ответната страна поведение спрямо жалбоподателката имащо за цел осъществяване на контрол върху служебните й задължения като предприемане на действия по извършване на проверка за надеждност на служителя по сигурността на информацията и ограничаване на достъпа до класифицирана информация на М. И. не може да се приеме за накърняване на достойнството и създаване на враждебна, обидна и застрашителна среда. При събраните доказателства КЗД е приела, че не могла да приеме, че ответната страна се е възползвала от ръководната позиция която заема, за да постави жалбоподателката в унизителна среда, застрашавайки собственото й достойнство, авторитет и кариера. По преписката не са събрани доказателства, че ответната страна К. К. е нарушила императивната разпоредба на Параграф 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. по отношение на жалбоподателката, което да е довело до неравното й третиране под формата на тормоз на работното място по смисъла на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗЗДискр във връзка с чл.5 от ЗЗДискр. по признак „лично положение“. Нещо повече г-жа И. не е ангажирала свидетелски показания в подкрепа на твърденията за осъществен тормоз спрямо нея, както и че по отношение на посочените твърдения на жалбоподателката, в хода на производството пред КЗД не се било установило и наличие на оплакване от страна на жалбоподателката до работодателя за наличието на тормоз по отношение на твърдяните в жалбата обстоятелства, поради което КЗД счита оплакванията за осъществен тормоз за неоснователни и недоказани. Допълнено е в мотивите на обжалваното решение, че за да е налице неравно третиране спрямо Г. К. е необходимо да съществуват доказателства, които създават обосновано предположение за вероятно осъществяване на неравно третиране поради посоченият защитен признак, че именно защитимият признак „лично положение“ е причината за неравното й третиране. Жалбоподателката не е ангажирала доказателства за особено нейно свойство или характеристика, която да е била причина за неравното й третиране, поради което настоящият състав счита, твърденията на жалбоподателката за проявен тормоз спрямо нея по смисъла на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗЗДискр във връзка с чл.5 от ЗЗДискр. по признак „лично

положение“ за недоказани.

Гореизложените съображения са мотивирали КЗД да постанови решение, с което да отхвърли подадената пред нея жалба, като установява, че по отношение на М. И. не е осъществено неравно третиране по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. „тормоз“ на работното място по признаци „лично положение“ и „преследване“ от страна на Г. Н. К. – изпълняваща длъжността изпълнителен директор на Агенция по вписванията, служба по вписванията – [населено място], Регионална дирекция – С., Главна дирекция „Регистри.

Административен съд София - град, след като обсъди релевираните основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК и служебно, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт на основанията по чл. 146 от АПК, намира следното:

Жалбата е подадена е в законово установения срок (решението е съобщено на 18.03.2022 г., а жалбата до съда, подадена чрез административния орган на 31.03.2022 г.) и от надлежна страна - страна, участвала в административното производство като жалбоподател, чието становище е било оставено без уважение с оспореното решение.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощия, съгласно чл. 47 ЗЗДискр., с които разполага при решаването на визираните в същия текст въпроси, в качеството ѝ на независим специализиран държавен орган, осигуряващ предотвратяване на дискриминация, защита от дискриминация и равенство на възможностите. В съответствие с чл. 48, ал. 1 и 2 във вр. с чл. 54 ЗЗДискр., решаващият състав на КЗД е определен с разпореждане на председателя № 941/23.06.2020 г. Спазена е и установената форма - решението е писмено и съдържа наименованието на органа, който го е издал; фактическите и правните основания за издаването му; диспозитивна част, както и указание пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва - чл. 66 ЗЗДискр.

При постановяване на решението на КЗД не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които обезпечават валидността и законосъобразността на решението. Комисията е изпълнила регламентираната в закона процедура, като е осигурила упражняването на правото на защита на страните. Органът е спазил формулираното в чл. 9 ЗЗДискр. правило за разпределение на доказателствената тежест в производството за защита от дискриминация, а именно страната която твърди, че е жертва на дискриминация, следва да докаже факти, от които може да се направи *prima facie* (убедителен на пръв поглед) извод, че е налице дискриминация, а ответната страна трябва да докаже, че правото на равно третиране не е нарушено. Извършена е процедура по проучване по смисъла на чл. 55 ЗЗДискр. Фактическата обстановка е правилно изяснена от административния орган. КЗД е събрала всички необходими и относими към случая доказателства, включително и гласни, като е обезпечила и правото на защита на страните. Спазени са изискванията на чл. 36, ал. 3 АПК за проверка и преценка на доказателствата, а в изпълнение на чл. 35 от кодекса са обсъдени обясненията и възраженията на страните.

Обжалваното решение е издадено при спазване на материалния закон и е в съответствие с целта на закона. Разпоредбата на чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. забранява всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, *лично* или *обществено положение*, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. По определението на чл. 4, ал. 2 ЗЗДискр. пряка дискриминация съставлява всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. С текста на сочената разпоредба се забранява прякото или непряко ограничаване на законните права или интереси на лицата на основание изброените критерии. Изрично в разпоредбата на чл. 5 ЗЗДискр. се предвижда също така, че тормозът на основата на признаците по чл. 4, ал. 1 от закона се смята за дискриминация. Съгласно легалното определение на понятието „тормоз“, съдържащо се в § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. това е всяко нежелано поведение на основата на признаците по чл. 4, ал. 1, изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, принизяваща, унижителна, обидна или застрашителна среда. В миналото тормозът е разглеждан като специфична форма на дискриминация. Определянето му като специфична форма на дискриминация е извършено с цел изтъкване на тази особено вредна форма на дискриминация. За доказването на наличие на тормоз не е необходим случай на сравнение. Забраната за тормоз е абсолютна – законът не допуска оправдаване на тормоза посредством законна цел и съразмерност. Нежеланото поведение следва да е въз основа на защитен признак по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. и да е имало за цел или да е постигнало като резултат накърняване достойнството на лицето чрез създаване на враждебна, обидна или застрашителна среда.

За да е налице проява на дискриминация под формата на тормоз по смисъла на закона следва да са налице всички елементи от фактическия състав на приложимата специална правна норма, а именно: 1/ изпълнително деяние - действие или бездействие, на определено лице спрямо друго лице; 2/ защитен признак по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр.; 3/ цел или резултат – накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, обидна или застрашителна среда и 4/ причинно-следствена връзка между тях. Едно деяние следва да се квалифицира като дискриминационно, когато лицето, което твърди че е жертва, докаже *prima facie* дискриминация, а лицето, за което се твърди, че дискриминира, не успее да опровергае този извод. Следва да се има предвид, че за да е осъществен съставът на „тормоз“, както законът го урежда – чл. 5 във връзка с § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр., не е необходимо деецът да е целял да тормози, достатъчно е само резултатът да е такъв – т.е. поведението, основано на някой от защитените признаци, да е нежелано от субекта и да е възприемано от последния като накърняващо достойнството му и създаващо враждебна, принизяваща, унижителна, обидна или

застрашаваща среда.

Жалбоподателят И. сочи, че спрямо нея е извършено неравно третиране от страна на Г. Н. К. – изпълняваща длъжността изпълнителен директор на Агенция по вписванията, служба по вписванията – [населено място], Регионална дирекция – С., Главна дирекция „Регистри“. Неравното третиране се свързва с действия по инициране на повторен, непланиран контрол по защита на класифицираната информация и по спазване на законовите разпоредби, без да е налице основателен повод за това, в извършена от ДАНС проверка, завършила с доклад по иницираната проверка, в отнемане на разрешението за достъп до класифицирана информация на И. и впоследствие – отстраняването ѝ от работа поради невъзможност да изпълнява служебните си задължения. В жалбата са описани факти, чрез които И. се опитва да докаже, че спрямо нея на работното ѝ място е упражняван системен тормоз.

Недоказано остава твърдението, че спрямо И. е извършен тормоз на работното ѝ място по признак „лично положение“. Безспорно по делото се установява, че в периода 15.10.2019 г. – 20.12.2019 г. от органите на ДАНС е извършена тематична инцидентна проверка по реда на прекия контрол по защита на класифицираната информация в АВ. Видно от представената пред съда докладна записка, главен експерт в звено „Сигурност на информацията“ И. е уведомила изпълнителния директор на АВ за установени от нея нередности, с оглед на вменените ѝ служебни задължения и опазване сигурността на информацията на поверената ѝ регистратура. Последвало е искане за извършване на инцидентна проверка от страна на изпълнителния директор на АВ К., във връзка с подадения сигнал за установяване на нарушение на достъпа до помещенията на регистратурата за класифицирана информация. По силата на чл. 11, ал. 2, т. 3 ЗЗКИ държавна агенция „Национална сигурност“ осъществява пряк контрол по защита на класифицираната информация и по спазването на законовите разпоредби в тази област. Съгласно чл. 12 ЗЗКИ за осъществяване на пряк контрол по защита на класифицираната информация и по спазването на законовите разпоредби в тази област председателят на Държавна агенция „Национална сигурност“ с писмена заповед определя служителите, които имат право: 1. на достъп до обектите и помещенията в организационната единица - обект на контрол, включително за извършване на оглед на тези обекти и помещения; 2. на достъп до документите, свързани с организацията по защита на класифицираната информация в организационната единица - обект на контрол; 3. на достъп до комуникационните и информационните системи, включително до свързаните към тях информационни системи, с цел установяване на надеждността на защитата; 4. при необходимост да изискват писмени и устни обяснения от ръководителите и служителите от организационната единица - обект на контрол; 5. да *получават информация от други организационни единици и да изискват обяснения при необходимост от техните ръководители и служители за дейности по създаването, обработването, съхраняването и предоставянето на класифицираната информация във връзка с извършвана проверка в организационната единица - обект на контрол*; 6. да привличат експерти,

когато са необходими специални знания за изясняване на обстоятелства във връзка с извършвана проверка; 7. да дават конкретни предписания във връзка със защитата на класифицираната информация. ДАНС е извършила проверка, като резултатите от нея били описани в доклад, постъпил в АВ за нарушения на разпоредбите на чл. 22, ал. 1, т. 1 ЗЗКИ, вр. с чл. 79 ЗЗКИ и нарушения на чл. 11, ал. 1, т. 2 ЗЗКИ във вр. с чл. 10, ал. 2, т. 2 от Наредбата за системата от мерки, способности и средства за физическата сигурност на класифицираната информация и за условията и реда за тяхното използване, изразяващи се в липса на контрол по отношение на организацията, способите и средствата за физическа сигурност в организационната единица и следене спазването на изискванията на ЗЗКИ, както и допускане на външни лица до зоните за сигурност на класифицираната информация в АВ. В изпълнение на предписанието на ДАНС, от страна на Г. К., в качеството и на изпълнителен директор на АВ, е издадена Заповед № РД-01-599/19.11.2019 г. за ограничаване достъпът на М. И. до класифицирана информация. Последвало е отнемане на разрешението за достъп до класифицирана информация на И., което след обжалване е влязло в сила с Решение № 19/16.03.2021 г. на ВАС по адм. дело С-19. Със Заповед № ЧР-01-672/23.04.2020 г. изпълнителният директор на АВ е прекратил служебното правоотношение с М. И., като това съдът определя като закономерна последица от отнемането на разрешение за достъп до класифицирана информация. Налице е последвала обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения. Описаните по-горе действия от страна на изпълнителния директор на АВ, съдът определя като осъществяване на контрол върху служебните задължения на служител на АВ по извършване на проверка на надеждността му по сигурността на информация, което е част от установените му правомощия и функции по закон, базираци се на конкретни правни основания. Съдът не приема тезата, че същият се е възползвал от ръководната си позиция, за да постави И. в унизителна среда, застрашавайки нейната кариера и авторитет. Изпълнителният директор на АВ е получил сигнал от експерт в звено „Сигурност на информацията“ за нарушения, поради което негово задължение е било да сезира ДАНС да направят проверка. Не са налице доказателства, че проверката е направена с оглед личността. От събраните в производството пред КЗД доказателства не може да се установи извършване на изпълнително деяние, целта на същото, че извършеното се свързва със защитения признак „лично положение“. С липсата в закона на легална дефиниция на защитения признак „лично положение“ (за разлика от другите признаци по чл. 4 от ЗЗДискр., за които е установено еднозначно, изначално прието обективно съдържание), за административния орган възниква задължение във всеки конкретен случай да го установява и доказва. Различното третиране трябва да е свързано с притежавани или придобити качества на личността или вътрешноприсъщи признаци, за да се приеме, че се включва в посочения признак, които позволяват да бъдат прилагани еднакво и които отчитат универсалния (материален и персонален) обхват на закона и абсолютната забрана за дискриминация. Причинната връзка между защитения признак и относителното ощетяване е необходим елемент от фактическия състав на пряката дискриминация (арг. от Решение

№ 225/08.01.2013 г. на ВАС по адм. дело № 11649/2012 г.). От фактите по делото не е видно да е налице значим за личността на г-жа И. белег, който да е обусловил различното третиране, поставянето ѝ в по-неблагоприятно и неравностойно положение. Липсва елемент от фактическия състав на нарушението, обуславящ твърдяната дискриминация, както и на мотиви от страна на жалбоподателя за съществуването на същностен за него като личност белег, който да го отличава от други лица и който би могъл да бъде съдържание на защитения признак „лично положение“.

Настоящият съдебен състав, освен това прима, че липсват факти, от които може да се направи обосновано предложение за възможно осъществяване на неравно третиране поради защитен признак, т.е. за причинна връзка между спорното третиране и защитения признак. Причинната връзка между защитения признак и относителното оцетяване е необходим елемент от фактическия състав на дискриминацията, която в случая не е доказана. Описаните по казуса факти по-скоро навеждат на мисълта за изпълнение на нормативно установени правомощия и функции, които са свързани с осигуряване опазването на сигурността на класифицираната информацията в Агенция по вписванията.

Изложеното мотивира съда да отхвърли жалбата като неоснователна.

При този изход на спора, и на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 144 АПК, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважено.

Мотивиран така и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 5-то АПК и чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 144 АПК, Административен съд София – град, II о., 48-ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Ц. И. срещу Решение № 145 от 08.03.2022 г., постановено по преписка № 440/2020 г. по описа на Комисията за защита от дискриминация, Трети специализиран заседателен състав.

ОСЪЖДА М. Ц. И. да заплати на Комисия за защита от дискриминация сумата в размер на 100 (сто) лева, разноси по делото.

Решението може да бъде обжалвано чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ:

